

Jacint Borel

ANY IV

AGOST 1931

N.º 44

LA DANSA MÉS BELLA:

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA

ADHERIT A LA LLIGA SARDANISTA

Sumari

<i>Sardana de la Pàtria</i>	<i>Carreres</i>
<i>La Nau</i>	<i>Ventura Gassol</i>
<i>Dolça solitud!</i>	<i>Ernest Albert i Galter</i>
<i>Pe'l calid nit d'istiu.</i>	<i>C. V. Burc</i>
<i>L'any mil</i>	<i>Angel Guimerà</i>
<i>Us recordem mestre Juncà</i>	***
<i>La Gigue a les Illes Britàniques</i>	<i>George Cecil</i>
<i>Programa de la festa del 4.º aniversari</i>	***
<i>Noticiari</i>	***

Figueres

EN
EL
RAM
DE LA
ELEGANCIA
MASCULINA
DIR
PUIG-PARIS
ES
DIR-HO
TOT

ANTIGA CASA

Fills de Josep Massot

Fundada l'any 1850

ÉS LA PREFERIDA DE LES
SENYORES ELEGANTS

PER LA SEVA ORIGINALITAT.

PEL SEU BON GUST.

PELS SEUS IMMILLORABLES GÈNERES

PELS PREUS VERTABLEMENT REDUITS

PLAÇA REPÚBLICA, 25 i 26

FIGUERES

la casa varela serveix bé i és econòmica

la rellotgeria

varela

ha d'èsser la vostra casa

recordeu l'adreça:

perelada, 5

figueres

== Gran Cafè

EXCELSIOR

Orxata de xufla

Granisat de taronja

Mantegats

SERVEI A DOMICILI

La Dansa Més Bella...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA DE FIGUERES

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: SOCIETAT CORAL «ERATO»

Sardana de la Pàtria

AMB un seny notori, sense les estridències que porta en sí el triomf, es va consolidant el règim en el nostre país.

Solament un o altre conflicte social, salpica de roig les belles pàgines que va omplint la història. Són els desigs de millorament, ofegats amb procediments dictatorials.

Part dels governants provisionals, no volen adonar-se que amb el sabre difícilment resoldran res; el poble que té llatzerat el cos, de molt de temps ençà, resta mesell a les fuetades.

Es demana justícia i cal fer-la, mai voler imposar-se per la violència, puix els resultats són fatals; els fets d'Andalusia ho constaten. Nosaltres, però, no ens hem deixat contagiar pels moviments violents, i anem fent, poc a poquet, la nostra tasca.

Catalunya, plasmà en l'Estatut les seves nobles i justes aspiracions. El poble, amb la màxima ciutadania, ha votat, unànimement, la seva llibertat, i la nostra voluntat serà tramesa, amb tota cortesia, al poder central, per ésser aprovada.

Els sardanistes, com a bons patriotes, també hem ajudat a reconquerir els nostres drets.

Durant la Dictadura veierem com ens segrestaven, impunement, sentides sardanes; com impossibilitaven, amb tots els mitjans, les nostres festes; com escarnien, amb tot cinisme, les nostres tradicions. Mantes vegades, quan ens trobàvem defallits, el refilar del flabiol, ens encoratjà per portar avant la nostra obra, per mantenir el caliu de la nostra raça, que l'invasor volia fer desaparèixer. I quan l'espinguet de la tenora s'endinsava cel amunt, en cant de rebeldia, quan les nostres tonades feien colorir de vergonya la cara dels nostres opressors, llavors freturàvem la realització de properes gestes reivindicadores, que avui ja hem començat a portar a terme.

En un sol bloc ens hem ajuntat tots els catalans conscients. Deixant de banda totes les

desavinences existents, hem format un grup patriòtic que porta avant la dignificació de la nostra història. Estem en peu de pau, i amb les mans enllaçades voldríem fer una anella que tanqués dintre seu tots els pobles hispànics, que segellés davant del món, amb tota harmonia, un pacte entre pobles. I a aquesta rodona gloriosa li donaríem un nom ben escaient: SARDANA DE LA PÀTRIA.

Seria l'aplec de germanor, l'abraçada sincera i ferma que ens aplegaria sota una ben liberal bandera, portant com a lema dos mots: Justícia i Llibertat.

CARRERES.

LA NAU

*La meva joventut és una nau,
lleugera, altiva, ensuperbida i forta,
de veles més immenses que el cel blau,
turgent del vent de Déu que se l'emporta.*

*Turgent de nous sentits i passions,
que exciten l'Aquiló i les Tramuntanes,
va fendint com un glavi els horitzons
i es nimba de les noves clarianes.*

*Immòbil, quan el vent està calmat,
de vora seu fa un ombra beneïda,
la mar se'n sent devotament ungida
i tot el cel en resta asserenat.*

*Mes, quan de sobte, al so del fer Mestral,
et remouen les aigües més pregones,
inquieta, treu foc per cada pal,
com un corser alat, salta les ones,
i els abims més profunds d'un salt mortal.*

*I del fons de la mar, amb feredat,
munta i reïx damunt de la turmenta,
nimbada d'una nova claredat,
més alta, més superba i més potentia.*

*Només desitjo per la meva nau
que, del darrer embat havent victòria,
pugui volar al mar de la gran pau
i es perdi amunt l'amplada del cel blau
amb les veles turgents d'un vent de glòria.*

VENTURA GASSOL.

DOLÇA SOLITUD!

DESPRES d'un llarg període d'agitació i nerviosisme he cercat per uns breus dies l'escalf i el sedant d'una dolça solitud. Solitud dolça i íntima, quasibé ignorada, la mateixa solitud que provoca el record melangiós, i posa una tènue vacil·lació en el cor, i enceta un parèntesi de profundes divagacions sentimentals.

I és ben cert. He fugit discretament a un llogarret gris i monòton, d'espesses arbredes, d'ombres de riu, de turons esquerps, de camins perduts, de bonior de cigales i de grills que ambientat a un sol inclement de juliol suggereixen la bella il·lusió d'una aventura feixuga, bruna i tropical.

Pols de camí! Són els mateixos camins d'una adolescència precoç i d'una inquietud devoradora. Bardisses, fonoll, llenriscle, gleves, còdols, quietut. Hi ha els mateixos corriols de dreuera, les mateixes recolzades apacibles, els mateixos arbres frondosos i retorts, les mateixes runes velles i pelades, i al lluny les mateixes masies, i perspectives, i clotarades, i cims.... d'ahir i de sempre.

Em plau sentir-me absent de jo mateix. La camperola corbada i gallofa, cuinarà frugalment la meva minestra.

En la penombra de la cambra obriré un llibre, escorcollaré papers..... I al caure la tarda s'associarà a la meva ànima, un record perdut i esborradís, evocació d'una edat heroica en què es reclamen responsabilitats i no es defuig mai la llaminadura de les gosadies arriscades. I de negra nit, recolzat a l'ampit d'aquest ample finestral emporanès contemplaré la plana fosca, les cuques de llum que vigilen els pobles que dormen, les llums veloces que travessen el misteri de les rutes invisibles, la remor del ventijol que açota el brancatge de les pineredes màgiques... I em sembla oir, ara, les inoblidables sardanes dels meus neguits primicers, sardanes majoneres, sardanes d'aplec i de cridòria, sardanes de multitud i de passió, sardanes d'altre temps, fites permanents de la meva invencible fidelitat a Catalunya. I quan caiguin del cel les hores curtes de la matinada la son clourà flonjament les meves parpelles humides, amb el cor xop de recança, mentre el pensament alat i somniós creurà que quan s'alci el dia i canti el gall, s'alçaran també els homes i la terra en un cant de llibertat.

ERNEST ALBERT I GALTER.

PE·L CALID NIT D ISTIU

(A S S A I G)

- LE TROBALHE DE L VOLUM -

- On vas?

- D on veni, deus vols di.

- ...!

- Veni de la Factoria, que teni l torn per Llibertat.

- Jo vai cap a case amb queste trobalhe: Dos volums (1. i 2.) d une reviste dedicat a le propagació d une danse i d un ideal; une obre molt original i unic que s ha descobrit, i sols une mike malbets, i escrit amb catala antiq.

Aqui es le converse que tenien dos amiqs, bons amiqs de le culture.

Agrade m esse com ells, investigants infatigable.

Queste antiquissi danse - que s veu que s havie dansat molt - amb coneixements meu que anat fent i amb l ajut de quest volums que he passat a l amiq, inlegibles a cause de le velhuria, pui fe une mike l carrec de l que podie esse, dins l element seu, quelle civilizació passat que tantes lluites suggereix i tant neguits per un ideal une mikete confos.

Un esforç mental pot-se m transportarie als tems passat.

* * *

Manere d argumenta: finalitat es are primordial fet. Fet: punts obscurs que vui esmenta per atri que vulgui aprofita. Mitjà: illusió d une probable benestance de l tems passat amb are: teme.

- LE DUCCIÓ AL «SARDANISME» -

A redors d un palmerar gronxadís estem estirat esperant le sortide de l sol - l astre pare.

Pe'l calid nit d istiu, no podem acluca ls ulhs i comencem de comenta:

Que creieu - comence un - que l re-

gim actual es acceptable?

Prou, - vai di - mai cap regim es acceptable, quan es instituit com a definitiu. Es une llei de le vide. Si no sigues'e quest estat natural de l home de voldre cerca nou milhores, un cop satisfet llur primer desig, encare tindriem quelles «Monarkies» i «Republicas» antigues.

Jo - va di un atre - que soi de setante tres societats, penseu que n hi ha un tip!

No tenim governs, pro m pensi que mes valdrie esse en quels temps que s veu que sols eren de l «Foment de la Sardana».

- Be, pot-se si. Pro hi havie un atre cose: Hi havien impost, contribucions - segons teni entes - de totes menes a uns estat que ficaven la gent a la presó. Are aneu a sebre si ja eren feliç, perque pe'l que s'e sap, are rememori i s besllume en uns volums descobrit fa poc, redactat, tal cop, aqui mateix on som, tenien un desig de regira l mon - i si que l-i n trobarien! - tot propagant le danse patrie.

- l de queste danse, podeu capeixe com n anave l esperit dansairal?

- Home, amb l ajut de les foto pots fe-te n carrec.

Jo crei que si s anes a l arxiu film, serie possible de troba un documental de queste danse. l ja si un ralentit de detall de l «punteig de la Sardana». Crei que deu existeixe quest registrament.

Minyons, vei que interesse-us.

- Vui da-us'e, are, unes condicions que crei une veritat, que amb el que he podet descobre son une realitat.

(Els companys agafen els llapis i le llibrete, disposat a fe ls apuntaments interessant).

1. - Un cas general de quell tems -

immoral are – es le desproporció de ls que pagaven i de ls que s aprofitaven: cas de ls que dansaven les sardanes de l «Foment», que le majoritat no eren societencs.

2. – Quells tems, formacions etnic compacte daven delimitacions a territoris, i d aquí lluites neixien per conque-reixe i per conserva.

– Avui l Estat es ideologic, espiritual, i no material. Per xo abans no hi havien immiscuacions i s trobave un general pensament especial que coincidie amb partíclar territori, Are l Estat etnic serie tant mins que no existeix mes que tenim «minories» de velhes civilitzacions entre nosatres, com n es algú de vosatres que m escolteu.

– «Ya me vud es german in land vor, ma me es hom inter nus, nun». – va di l alludit.

– Tens rao.

– LE DESCONENCE –

– ¿Sabeu que es allo que no pui sebre? Es une cose insignificant, pot-se, i s tracte:

1. —Si ls musicis tocaven sense cobra re.

2. – Si per seure en unes cadires que hem vist en algunes foto, s ha de paga.

3. – Si ls redactors ce le reviste de que parlem – «La dansa més bella...» – son joves o velhs.»

Questes preguntes van deixa sense sebre que contesta.

Uns moments de captence fa desappareixe de tots els companys, le cose dit, quan ja estaven disposat a descobre.

– CAP A LE CIUTAT A TREBALHA –

Prou! Deixondim-s'e. Cal deixa l palmerar i fe via amunt, que l treball ens espere.

Cal mira mes el present i no l passat com hem fet, que l sol ja es alt.

– Juste, va di un atre. Pro abans d emprendre le marxe vui di-us'e un pot-se axiome: Els musicis quan tocaven les sardanes ells no dansaven, fa?

Bon tems de 2931.

C. V. BURC.

N. de la R. L'autor fa constar que la forma gramatical d'aquest treball no és a priori, sinó motivada per raons científiques segons les quals creu que la llengua catalana evolucionarà cap a aquesta forma.

Dimarts dia 25 del corrent, a les 10 de la nit, a l'estatge:

Junta General Ordinària

ORDRE DEL DIA:

1. Lectura i aprovació de l'acta anterior.
2. Lectura de la memòria informativa de la gestió del C. D. durant l'exercici de 1930-1931.
3. Lectura i aprovació de l'estat de comptes.
4. Assumptes generals i proposicions.
5. Elecció dels individus que han de formar el nou consell directiu.

NOTA: A tots aquells que tingueu a dir de l'actuació dels individus del C. D. aquesta és la ocasió per discutir i orientar els que vagin equivocats, fent sentir les vostres proposicions que creieu encertades.

Ara que s'ha escaigut - el dia 18 de juliol - el setè aniversari de la mort del gran poeta Àngel Guimerà, ens plau evocar-lo, d'una fàisó viva però senzilla, estampant en aquestes planes centrals del nostre portanvoeu l'espurneiç abrandat i vivent de la seva paraula desvetlladora i inquietant de nostre esperit racial.

L'any mil

*Era en el temps en què les neus primeres
les grogues faldes dels turons baixaven,
i en amples colles, voleiant lleugeres,
les aus sens pàtria sobre el mar passaven*

*Monjos i frares en tropell seguien
els burgs tranquils, barbotejant absoltes,
i els nins porucs els veien que es perdien
dels alts castells per les negrenques voltes.*

*Jorns i més jorns que en núvols es desfeia
l'encens més pur en els sagrats retaules;
i als vells abats tota la nit se'ls veia
dels psalms eterns escorcollant paraules.*

*Els senys brandaven amb la veu plorosa;
l'or dels magnats els monestirs omplia;
i el trist vassall vora la llar fumosa
els jorns comptats amb un carbó escrivia.*

*De dalt del mur la força abandonada
ja els corbs no veia entre la nit obscura,
i al peu mateix de la ciutat murada
l'isard baixava en cerca de pastura.*

*La trista verge en el casal reclosa,
ja no es dalia per sentir la queixa
del patge hermós el de la veu melosa,
que amor glossava vora l'alta reixa.*

*Llençant les armes, dels castells baixaven
les gents a sou, sobre els camins perdudes,
i als camps pairals indiferents trobaven
ja els fruits ressecs i les agrams crescudes.*

*Roba de sac els cavallers vestien;
geia la pols en els trofeus de guerra;
i el vi de mel i l'hipocràs dormien
al fons ventrut de la pesanta gerra.*

*Ciutats i viles solituds semblaven;
les eines queien de les mans dels homes,
i en va els jueus en sos porxants mostraven
joiells i erminis, i brocats i plomes.*

*A port les naus dintre de llacs fangosos
els jorns passaven sens canviants esteles,
sentint els corcs que furguen perfidiosos,
veient les aus filigarsar ses veles.*

*I els folls burgesos que el girant de lluna
scns pa i sens llenya ben a prop miraven,
per coure al fi la miserable engruna
les eines totes en la llar cremaven.*

*I el jorn vingué que els esperits aterra;
voltat, paorós, de boires ennegrides,
l'astre de foc passà sobre la terra,
deixant pertot les gents esporuguides.*

*Tocà a Occident, i al cim de les muntanyes,
guaitant pels troncs espesseïts dels roures,
semblava un ull, caigudes les pestonyes,
d'esguard boirós que eternament va a cloure's.*

*Després les ombres els espais vestiren,
i eixams d'estels entre els vapors brillaven;
palaus i masos i castells s'obriren,
treient els homes que astorats ploraven.*

*A munts se'ls veia pels carrers dels pobles
amb rostre sec, esblanqueïts com marbres;
per tot confosos els vasalls i els nobles,
portant, de vius, la roba i els cadavres.*

*Damunt sos caps amb braços amorosos
els nins volguts, les mares aixecaven;
d'enllà els malalts cridaven enguniosos,
i al coll dels fills els jais es repenjaven!...*

*Les turbes totes, caminant incertes,
caient i alçant-se, als temples s'empenyien!...
Ni un llum va encendre's en les llars desertes,
i els vents xiulaven, i els portals batien.*

*L'hora és al fi. Les trompes del judici
tres voltes ara sonaran pels homes;
els frares en la creu del sacrifici
el Just aixequen, emboirat d'aromes.*

*Repòs glassat. Amb els mantells cobreixen
les gents sa vista que la llum refusa;
i senten tots els polsos que els glateixen
com dos martells batent sobre l'enclusa.*

*Les llums rogenques dels cirials tremolen
i en l'arc cintrat, amb clamoreigs salvatges,
les negres aus aletejant revolen
topant pels vidres enriquits d'imatges.*

*De sobte, a l'una, esperançant la vida,
la gent s'adreça eom la mar revolta:*

*i corre, i es para, i torna a corre, i crida,
i calla après, i tremolant escolta...*

*L'hora ha passat. Tant sols ratxa lleugera
torba el misteri de la nit callada:
pau en el món i en la celest esfera:
ja és l'any novell; ja ve la matinada.*

*L'espai blaveja; els estels es fonen;
mansa la boira en Occident s'ajunta;
als galls que canten altres galls responen,
l'Orient és or, és foc; fa el sol despunta!*

*Humanitat, entorna't a la vida,
tu has vist només fantasmes del desvari:
carrega't amb la creu avergonyida,
que és lluny, ben lluny, la cima del Calvari.*

*Migrat plançó d'alzina que verdeja,
treu de la pols tes soques jovençanes:
com tems avui que el destraler et veja,
quan res no saps de llamps ni tramuntanes!*

*Si un jorn t'alçares contra Déu, traidora,
prou l'ignorància és càstic de ta pena:
Déu no ha manat el pecador que mora;
Déu vol que visca, que vivint s'esmena.*

*Lluny de ton cor l'esdevenir que aterra,
que amor és sols la veritat divina,
i escala de Jacob sobre la terra
els segles són. Humanitat: camina!*

ANGEL GUIMERÀ.

Us recordem mestre Juncà

PER excés d'original, no poguérem incloure, en el darrer, número de LA SARDANA, la lletra que es va adreçar a primers de maig al President de la Generalitat de Catalunya, per tal de recaptar la tornada a la Pàtria, d'Antoni Juncà, autor de sardanes, a bastament conegut entre els nostres socis, perquè calgui ara fer-los-en la biografia. Ací teniu el text de l'esmentada lletra:

•Honorable President: Un músic major, Antoni Juncà, es veié postergat i destinat, primer a Toledo i després a terres africanes, pel fet de sentir afecte a les nostres coses. En aquells temps de les més inaudites restriccions no podien tolerar que un músic militar es dediqués a compondre sardanes i mirés amb un alt esperit de comprensió les nostres aspiracions i per això se'l privà de romandre a la ciutat de Figueres on s'hi trobava plenament satisfet.

Per això nosaltres en aquests moments de suprema alliberació, volem fer sentir la nostra veu en desgreuge del gran amic de Catalunya i al mateix temps voldríem sol·licitarvos que gestionéssiu, prop de qui calgués, que es faciliti a la primera oportunitat la tornada a nostra terra a l'eminent compositor de sardanes Antoni Juncà.

Amb la major consideració i respecte.
-Jaume Marill, president, Rafael Vilagran, secretari.»

S'ha rebut d'Antoni Juncà una lletra emocionant, amb data 25 de maig, que ens plau reproduir:

•Sr. Jaume Marill - Barcelona. Molt

Sr. meu: Per mitjà de l'amic senyor Salvador Raurich, m'assabento de la lletra que heu adreçat al gran Patrici Macià. Primer President de la República de Catalunya, demanant que intervingui en pro del meu desitjat retorn a la nostra terra enyorada i com més lluny més volguda i amada. Jo us ho agraeixo de tot cor, puix el pa de l'emigració és cada dia més amarg per a mi i per a la meva volguda família. Mercès, bon amic, pels vostres nobles desigs que són els de l'entitat catalaníssima que tant dignament presidiu, el «Foment de la Sardana», a la qual sempre he guardat ferrent aprecí, i ara més que mai.

¿Podré gaudir aviat del retorn a la terra enyorada?

Grans són el meus desigs, mes ho veig difícil si ho tinc d'aconseguir per les meves soles forces, que són per dissort ben febles, com he confessat a l'amic Raurich.

Rebeu, amic Marril, una forta abraçada (que faig extensiva al Foment de la Sardana) del vostre incondicional amic i servidor,

Antoni Juncà i Soler.»

El Foment, tot i no haver rebut resposta de la Generalitat - la tasca de la qual és ara aclaparadora -, no descuida aquest afer i s'ha posat d'acord amb el ciutadà Salvador Raurich per desfer la gran injustícia feta pels de la Dictadura amb el bon amic del Foment, Antoni Juncà.

La Gigue a les Illes Britàniques

LA *gigue* és, sens dubte, la dansa més antiga de les Illes Britàniques.

Sense arribar a afirmar que els Druides en foren els primers dansaires, hom pot tenir per cert que el ritme sobre el qual feien els seus passos, tenia una gran analogia amb el de la *gigue*.

Aquesta dansa nasqué, doncs, en temps molt llunyans i el seu èxit cresqué notablement i arribà fins a la mateixa Cort. A Enric VIIIe li plavia molt de ballar-la en companyia de l'encisadora Anna de Boleyn i de les donzelles gentils que trobava pels

Mes l'engrescament reial no durà gaire.

De mica en mica un pas més altiu la reemplaçà. La reina Isabel trobà que la *gigue* no era digna de la consideració d'una sobirana poderosa i declarà: dansem el *Sir Roger de Coverley* que és més majestuós: Alguns anys més tard, però, Carles II, l'alegre monarca, — que, essent d'origen escocès, tenia predilecció per balls vius i animats — tornà a conreuar la *gigue*, aquesta darrera reconquerí tota sa popularitat.

Molt interessat per la salut dels seus braus mariners, el bon Carles insistia perquè dansessin, a fi — deia — que essent la circulació de la sang activada per aquest exercici, fossin més propicis a resistir els freds boirosos del mar.

Obeint el desig reial, el cèlebre Capità Cook — que, al començ de sa carrera tocava l'orga a Westminster Abbey — es posà a treballar i, molt ràpidament, composà algunes melodies al so de les quals feia dansar els seus homes.

Els mariners, primer, demostraren una clara preferència per la *gigue* i després, durant una centúria s'apassionaren per l'*hompipe*, especie de *gigue*, aquesta darrera reconquerí tota sa popularitat.

Més tard, quan els puritans s'ensenyoriren del govern d'Anglaterra, la *gigue* fou prohibida. Maleïts sigueu, deia Cromwell amb veu terrible als joves dansaires i a les gràcils companyes. Sortosament per a la *gigue*, Cromwell no regnà gaire temps.

Els passos actuals de la *gigue* són gairebé indefinibles. Sembla que l'executant pot fer tot ço que li plagui; mentres estigui entrenat i sigui lleuger, els espectadors ja resten satisfets. No gens menys, els veritables coneixedors són molt exigents. Ells demanen els punts tradicionals. Aquests, però, ja són quasi oblidats.

Llevat d'Irlanda on els dansaires han conservat gairebé intacte la tradició, no es troben persones competents. Fins a *Hibernie* els habitants, per més que siguin de primera, força s'equivoquen. Els vells són, tal vegada, els més savis; mes, de què serveix la ciència si les cames han perdut l'agilitat?

No obstant, si els joves i esforçats irlandesos no han servat intactes llurs tradicions, són almenys pintorescos.

Biddy, d'ulls enfonsats i de cabells negres com una ala de corb, porta una caputxeta roja i un gipó esclatant. *Mike*, bell i fort, s'abilla d'un barret «tub de paella», d'una peça de faldons molt llargs i d'unes calces de vellut.

Com a orquestra, una senzilla cornamu-

sa de notes punyents i horribles.

Mants compositors han estat inspitats per aquesta dansa, i Bach i Haendel composaren *gigues* per al *geige*, especie de violí que ja no existeix. Les *gigues* aquestes no són pas molt balladores. Més millors es troben entre les innombrables melodies composades a Irlanda, car són particularment ben ritmades i dansadores.

Alguns aires escocesos són igualment admirables. com «The Deil'among'th'tai-

lors» i «Charlie is my Darling», la qual cosa prova que a dansa nacional deu correspondre música nacional.

GEORGE CECIL.

Hem reproduït traduït aquest article per l'interés que pugui tenir per a tots aquells que es senten atrets per l'estudi de les danses populars d'arreu del món. Els detalls que d'aquestes danses foranes llegim, fan donar més relleu a la nostra i ens constaten una vegada més la plaent veritat dels versos d'En Maragall.

Festa del 4.^{rt} Aniversari

DIA 20 D'AGOST (DIJOURS)

A LA RAMBLA

NIT, A LES 10

PROGRAMA

G.—Catalunya aimada	PAULÍS
P.—Bonica	SERRA
G.—Il·lusió	MERCADER
P.—La cabra i el boc	BLANC
G.—Buscant l'infinit.	TARRIDES
P.—La xica de casa	MORERA
G.—El bac de les ginesteres	TOLDRÁ
P.—Brincadora	SOLER J. M.
G.—Julieta	RIMBAU
P.—Aires de la selva	CARBÓ E.

COBLES:

GIRONA i LA PRINCIPAL DE PERELADA

AUDICIÓ 91

NOTICIARI

DIES enrera arribà a la nostra terra l'intel·ligent català, — director de la molt interessantíssima i curosa revista catalana de Buenos Aires «Ressorgiment», amb la qual ja fa temps veníem fent l'intercanvi, — senyor H. Nadal Mallol, home lliurat de ple al servei de Catalunya i de tot el que sigui en pro de la llibertat.

Lluità incansablement contra l'absolutisme despòtic de la monarquia borbònica.

La nostra sincera benvinguda a aquest digníssim català del Port de la Selva, al qual, també, li desitgem una ben plaent estada entre nosaltres.

Col·laborant en la digníssima campanya en pro de l'Estatut, el "Foment" féu repartir, amb molta difusió, unes ben impreses fulles redactades en els següents termes:

SARDANISTES: *El dia 2 d'Agost teniu el deure de votar en pro de l'ESTATUT DE CATALUNYA.*

Els homes, dipositant la papereta a l'urna; les dones, signant el plebiscit.

Recordeu que durant el temps d'oprobri, la nostra dansa fou vexada.

Avui estem en ple període de reivindicació racial. Anem a recuperar part de les llibertats que ens prengueren l'any 1714.

Però, cal que tots hi ajudem, cal que la nostra veu s'aixequi a l'uníson com l'espinget serè, però vibrant, de la tenora.

PER oblit involuntari no poguérem fer constar, en el número passat, el nostre condol pel traspàs de Santiago Rossinyol.

Amb la seva mort, Catalunya ha perdut un dels seus homes més característics i de

vàlua reconeguda. Fou un gran artista, un excels poeta, un fervent patriota. Sobresortí sempre d'una manera brillant com a comediògraf, pintor i humorista anecdòtic.

El Foment de la Sardana de Figueres expressa, sincerament, des d'aquestes planes, la seva candolença per la pèrdua del gran patriota Santiago Rossinyol.

Equips per «canastilles»

CASAS - Girona, 21

EL diumenge, dia 19 del mes passat, i seguint la costum d'any anteriors, es celebrà al bell paratge conegut pel bosc de Can Feu la Festa de Germanor Sardanista organitzada pel Foment de la Sardana de Barcelona, el de Sabadell i el de Tarrassa.

Hi prengueren part les cobles: «Barcelona», «La Principal de Terrasa» i «La Principal del Vallès» de Sabadell.

Com els altres anys, aquesta festa resultà molt animadíssima.

SEGONS l'estat de comptes presentat pel Tresorer, el dia 1 del corrent, tenim en caixa pessetes: 740'50. Els comprovants estan a la disposició dels senyors socis.

El dia 2 d'aquest mes, el nostre poble va advocar unànimament per la seva llibertat, votant per l'Estatut que ha de regir-nos.

La nostra veu s'ha escampat arreu dels pobles hispànics amb salutació de germanor. Que aquests pobles prenguin exemple de la

Noies, Nois: Per postals, a la

Llibreria Batllosera

Galan, 3

Figueres

FARMACIA NOVA I LABORATORI

DE

JOAN XIRAU

Instal·lats d'acord amb les més modernes exigències. Medicaments puríssims. Dipòsit d'específics. Anàlisis clínics.

Avinguda de la República, n.º 18

FIGUERES

NOVETATS PER A SENYORA

PERE JUANOLA

GIRONA, 24

FIGUERES

*Aquesta casa rep continuament les
últimes novetats que imposa la moda*

PREU FIXE